

hovedet ikke var tilbøjelig til at begunstige Udlændinge. I hvert Fald maatte Gesandtskabet, før det kunde gøre noget for mig i denne Sag, konferere med Ministeriet hjemme, og jeg vilde derfor have at fremsende et skriftligt Andragende i to lige-lydende Eksemplarer tilligemed fornødne Anbefalingsskrivelser, Attester og Eksamensbeviser fra de forskellige Undervisningsanstalter, jeg siden Syvaarsalderen havde besøgt, o. s. v. — kort sagt, jeg mærkede, at jeg pludselig igen befandt mig i mit kære, gamle Danmark, i Vrøvlets Himmerige. Saa besluttede jeg at forsøge Lykken paa egen Haand. Igaar Morges tog jeg med første Tog til Berkenbrück og søgte straks Overingeniøren, som øjeblikkelig udstedte et Indbydelseskort til mig, ja endog takkede mig for min Interesse for Foretagendet og stillede alle Oplysninger om Forarbejderne til min Disposition.

Jeg skal forsøge at give dig en Forestilling om, hvad jeg fik at se. Først maa jeg da fortælle, at hvad det drejede sig om, var at tørlægge en Strækning af Flodlejet for at kunne foretage Reparation af en Bropille. Først havde man forsøgt paa almindelig Vis at lægge en Fangdæmning tværs over Floden, men Strømmen var for stærk, de kunde ikke faa Dæmningen lukket uden at anlægge en Omløbskanal, hvad der under de givne Forhold vilde være for omstændeligt og kostbart. Saa havde man fundet paa (og dette er det ny og sindrige ved Sagen) at lade Strømmen selv besørge Lukningen, idet man lod en kolossal Tømmerkiste, nøjagtig af Størrelse som Dæmningsaabningen, drive ned derimod, styret fra Land og med passende Belastning. Det hele forløb udmærket. Idet Tømmerkisten tørnede (og nogen Tid forinden) bragede det lidt foruroligende i